

CONCERTO.

Hajnaltól estig lelkem orgona
 Pedáljain végigfutkos az élet
 S zenéje örült, vad zenebona.
 Kihúznak halkán regisztereket,
 Panaszokat, bűg méla oboa.
 Remegő melegen felzokog a gordon
 S a világba sikolt jóságért a kürt.
 Majd mély basszus szól: rengő, bongó, zordon.
 De a nap, ha lelkemben kisüt,
 Fuvók harsannak büszke éneket
 S fuvola-dalok világítanak
 Lelkem zugába verőfényeket.
 Az orgonán hald angyalkórus zenget
 Felhőkbe szálló hozsánát s a hangok
 Ezüstfonálja hálózza a lelket
 S megigézik, mint konduló harangok.
 De este jön s szemembe néz egy Asszony:
 Hegedűhang rezg aranyhurokon,
 Üveghangok vibrálnak rajtuk csengve,
 Szerenádot sir vágy-vonóm esengve.
 S drágakövek sziporkáznak a dalból
 Diadémet építék dús hajakra,
 Belőlük és dalaim ezer jajból
 Csókót lehelnek szelid lányajakra . . .
 De hajnal jön és szakadnak a húrok.
 Bomlik a hangszer, hamvad a dal.
 Szerelmem örzi bús emlékburok
 És zeng orgonámon régi viadal:
 Mert hajnaltól a lelkem orgona,
 Pedáljain végigfutkos az élet
 S zenéje örült, vad zenebona.
 De este rámnéz egy lány, mély szemű:
 Már trillázik a csodahegedű.

DOBOS LÁSZLÓ. ◦